

Производството е по реда на чл. 59 и сл. ЗАНН.

Образувано е по жалба на СТ. П. СТР., ЕГН: *****, с адрес: гр.К., ул. „П.В.“ №16, подадена срещу Наказателно постановление /НП/ № ***** г., издадено от Началник Група при РУ-П. към ОДМВР-С., с което на основание чл.53 ЗАНН, чл.183, ал.2, т.3, пр.1 ЗДвП, чл.185 ЗДвП, чл.175а, ал.1, пр.3 ЗДвП на жалбоподателя са наложени три отделни административни наказания - глоба в размер ** лв. за нарушение на чл.6, т.1 ЗДвП /не съобразява поведението си с пътен знак Б2/; глоба в размер ** лв. за нарушение на чл.139, ал.2, т.2 ЗДвП /три- и четириколесно МПС се движи без аптечка/; глоба в размер на **** лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца за нарушение на чл.104б, т.2 ЗДвП /използва пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари/, като НП се обжалва в цялост.

С жалбата СТ. П. СТР. моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло като незаконосъобразно- поради допуснати нарушения на материалния закон, на административнопроизводствените правила и поради необоснованост, НП № ***** г. по описа на РУ-П., ведно със законните последици- като осъди въззиваемата страна да му заплати направените разноски. Жалбоподателят твърди, че на **.09.****г. вечерта в гр.П., на ул. „Ц.О.“ /в частта, съвпадаща с участък от ПП I-6 „С.-Б.“- околоръстния път на града/, на около 100-150 метра след кръстовището с ул. „С.С.“, което преминал, движейки се от центъра по ул. „Ц.О.“ и на около 100 м. преди бензиностанция „Ш.“, при управление на л.а. „*** 3** Д“, рег. № СО****СХ, собственост на брат му Н.П. С., към изхода на гр.П. в източна посока /прибирал се в гр.К., където живее/ видял зад себе си служебен полицейски автомобил с включени светлинни сигнали. Твърди, че се движил с позволената за населено място скорост /под 50 км/ч/, отбил веднага плътно до тротоара в дясно, актосъставителят и придружаващата го жена полицаи слезли от колата, отишли до него и актосъставителят му заявил, че е извършил нарушение- не е спрял на знак „Стоп“ на кръстовището, при излизането му на околоръстния път в посока изхода на гр.П. към гр.П.. Твърди, че възразил да е извършвал такова нарушение и че всъщност е спрял на знака „Стоп“, но актосъставителят казал, че го е видял, че не спира, след което му разпоредил да слезе от автомобила и да покаже пожарогасител, аптечка и светлоотразителна жилетка. След като му ги показал, актосъставителят заявил, че аптечката, която била чисто нова- новозакупена и разпопакована за първи път в момента на проверката, за него „не е аптечка“, тъй като в нея нямало парацетамол, реванол и аналгин. Проверил го за алкохол с „Дрегер“, като пробата била отрицателна. Полицейският служител му заявил, че ще му напише акт, в който записал, че като водач не се е съобразил със знак „Б-2“, че няма аптечка, както и че използва „пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари“, като нарушенията били извършени в гр.П., на ул. „С.С.“ – „малко след кръстовището с ул. „Ц.О.“. Жалбоподателят твърди, че поискал да направи възражения, които да запише в акта, но това му било отказано, с обяснението, че актът е „на таблет“ и възражения в него не могат да се записват, а ако иска – да представи такива в 3-дневен срок. Твърди, че не е извършил нарушенията, за които му е съставен актът и за които е наказан с издаденото въз основа на него НП. Твърди, че нито в посочения час на **.09.****г., нито при движението си преди това, не е управлявал автомобил по ул. „С.С.“, както е посочено в Акта за установяване на административно нарушение /АУАН/. Сочил, че тази улица се намира в дясно /на запад/ от кръстовището, на което той е продължил в ляво /на изток/, но той не е навлизал, не се е намирал и не се е движил по ул. „С.С.“. Сочил се, че нито в АУАН, нито в НП има „описание на обстоятелствата, при които е извършено“ всяко едно от нарушенията, които се приема да е извършил и за които са му наложени административни наказания, като неспазването на чл.42, т.4 ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН е особено фрапантно за вменените му нарушения. Твърди, че вместо описание на нарушенията и обстоятелствата, при които са извършени, са преписани законовите текстове

на чл.6, т.1 ЗДвП, чл.139, ал.2, т.2 ЗДвП и на чл.104б, т.2 ЗДвП, без да е налице каквато и да е конкретика за случая. Допуснатите нарушения били такива на императивни изисквания относно производството и са особено съществени в случая и защото са ограничили правото му на участие и на защита в производството пред административнонаказващия орган. Правото му на защита чрез подаване на възражения, било неоснователно отнето. При съставянето на АУАН били допуснати и други нарушения, които не са отчетени при преценката за неговата законосъобразност от административнонаказващия орган при проверката му по чл.52 ЗАНН. Нарушен бил чл.40 ЗАНН относно свидетелите. Невярно в АУАН било записано „нямам възражения“, тъй като жалбоподателят никога не бил заявявал, че няма възражения, а изрично поискал да направи възражения, но актосъставителят му отказал. С оглед на всичко това, обжалваното НП се иска да бъде прието за незаконосъобразно и отменено.

В съдебно заседание жалбоподателят СТ. П. СТР. се явява лично и с упълномощения адв. С.П. от САК, който поддържа жалбата. В хода по същество на делото адв.П. заявява, че наказването и превенцията на нарушенията по ЗДвП е високоотговорна дейност с голямо обществено значение, но дейността на административните органи следва да е съобразена и да е в границите на това, което е определено по законова процедура като правомощия. Сочи се, че с третата санкция се стига до резултат, който е закрепен по недопустим начин в НП, накърняващ правата и законовите интереси на жалбоподателя. Недопустимо било да се съставя акт с липсващи реквизити по чл.42 ЗАНН, но и недопустимо било органът, който следи спазването за законосъобразно съставяне на АУАН, да толерира неизпълнението на задълженията на контролните органи, издавайки НП с такива тежки санкции като „лишаване от право да управлява МПС“ за голям срок, който в случая е 1 година и би лишил С. от възможността да ходи на работа, тъй като пътува, но най-важното според адв.П. е, че от събраните доказателства не се установява доверителят му като водач на МПС да използва пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, а и счита, че много са хипотезите на подобна квалификация /напр. организиране на гонки/, но в случая не ставало ясно от описанието с какви действия С. е извършил такова нарушение. Едва в съдебно заседание актосъставителят направил добавка, че става въпрос за „дрифтене“, което обаче не се установило и доказало. Напротив- установило се, че на посочената дата и в посоченото време доверителят му, в противоречие с това, което е записано в АУАН, не е извършил нарушенията, които се твърди да е извършил. Сочи се, че е налице разминаване в показанията на свидетелите и те не могат да установят къде, кога и как е извършено нарушението по т.3, а и показанията на актосъставителя не се подкрепяли от тези на свидетеля по АУАН. Относно факта дали доверителят му е спрял на знак „Стоп“, адв.П. счита, че следва да се вземат предвид показанията на свидетеля, който е бил в автомобила и е възприел спирането на знака и превключването на скоростите. Показанията на актосъставителя и на свидетеля по АУАН относно това нарушение счита, че не биха могли да са решаващи, доколкото тези свидетели са били на разстояние, а и при движение зад автомобила спирането на знак „Стоп“ би могло и да не бъде възприето от свидетелите. Адв.П. акцентира на неправилното посочване на мястото на извършване на нарушението и счита, че това освен нарушение от формално естество е и свързано фактически с това, че е налице една необоснованост на констатациите в АУАН, съответно и в НП, защото се приема нещо, което фактически не е така. Сочи се, че полицаите- свидетели изобщо не си спомнят за отразеното нарушение с аптечката, същевременно има свидетел, който е видял разтварянето на аптечката от целофана. Адв. П. счита и че за характеристиките на водач на неговия доверител съдът не следва да вади аргумент от отразеното в справката му за нарушител, където фигурира осъждане за трагичен случай, за което обаче е настъпила реабилитация и С. си е изтърпял наказанието. С оглед на всичко изложено, се иска НП да бъде отменено като незаконосъобразно. Претендират се и разноски, представляващи

заплатеното от С. адвокатско възнаграждение. Жалбоподателят поддържа всичко заявено от неговия упълномощен адвокат.

Въззиваемата страна- РУ П. не изпраща представител в съдебно заседание и не ангажира становище. РП-П. също не взема становище.

*Съдът, след като подложи на преценка събраните по делото доказателства, намира за установено от **фактическа страна** следното:*

На **.09.**** г. вечерта, полицейските служители от РУ-П. Ф.К. и М.Н. изпълнявали служебните си задължения на територията на гр.П., като на главната улица в града - ул. „Ц.О.“ видели да се движи автомобил „*** 3** Д“, с рег. № СО****СХ, който преценили, че се движи по-бързо от допустимото, а полицаи К. преценил и, че автомобилът поднася. Последвали автомобила, без да го спират веднага, изчаквайки да премине през кръстовището на ул. „Ц.О.“ с ул. „С.С.“, където имало поставен знак „Stop“, целейки да видят дали ще спре на знака. Намирали се и се движели зад автомобила, когато той преминал през кръстовището, завивайки наляво по продължението на ул. „Ц.О.“, представляващо част от околоръстния път на гр.П.. Преценката на полицаите, наблюдавайки автомобила отзад била, че той не спрял, а само намалил на знак „Stop“. Веднага след преминаването на автомобила през кръстовището водачът на полицейския автомобил – младши полицейски инспектор Ф.К. подал светлинен и звуков сигнал, за спиране на автомобила, който веднага отбил и спрял плътно вдясно. Полицейските служители предприели проверка, при която установили, че водач на спрения автомобил е СТ. П. СТР. от гр.К., работещ като учител в ОУ „Св.св. К.О.“ с.Ч., а негов спътник бил С.Д.К.. Пробата за алкохол на водача била отрицателна. При поискване водачът показал и оборудването на автомобила, към което се числяла и неразпечатана до момента „аптечка“, във вида, в който е била закупена. Полицай К. обяснил на водача, че ще му състави акт. Съставен бил Акт за установяване на административно нарушение серия GA, №498041 от страна на свидетеля Ф.К., с който срещу СТ. П. СТР. били повдигнати няколко административнонаказателни обвинения - за нарушения на чл.6, т.1 ЗДвП, чл.139, ал.2, т.2 ЗДвП и чл.104б, т.2 ЗДвП. С.С. изявил желание да бъдат отразени негови възражения в съставения му АУАН, но актосъставителят К. му казал, че това не е възможно, тъй като съставянето на АУАН „на таблет“ не позволява вписване на възражения, но може да ги депозира в законовия 3-дневен срок, което било направено и на 24.09.****г. С. депозирал своите възражения. Възраженията не били уважени от административнонаказващия орган и на база на съставения АУАН било издадено процесното наказателно постановление № **_****_**** от 15.10.**** година на Началник Група при РУ-П. към ОДМВР-С..

Горната фактическа обстановка се извежда от събраните по делото доказателства, а именно: разпит на свидетелите Ф. Г. К. /л.39-51 от делото/, М. ЕВТ. Н. /л.51-61 от делото/, Е.П.С. /л.61-64 от делото/ и С.Д.К. /л.64-71 от делото/; АУАН серия GA, №498041, съставен от Ф. Г. К. /л.10 от делото/; писмени възражения от С.С. до началника на РУ-П. /л.12 от делото/; докладна записка /л.13 от делото/; писмо от община П. с рег. индекс 1102-**6/10.11.****г. /л.30 от делото/; справка за нарушител/водач на името на СТ. П. СТР. /л.32-33 от делото/; 2 бр. служебни бележки от ОУ „Св.св. К. и М.“ с.Ч. и Езиков Център „АБС“ гр.П. /л.33-34 от делото/; диплома за висше образование на СТ. П. СТР. /л.35-36 от делото/.

АУАН серия GA, с №****/**.09.**** г., е съставен срещу лицето СТ. П. СТР. за това, че: на **.09.****г., около 22:50 ч., в гр.П., на ул. „С.С.“, малко след кръстовището с ул. „Ц.О.“, управлява МПС от категория М1, л.а. „*** – 3** Д“, с рег. №СО****СХ, собственост на Н.П. С. от гр.К., като: 1) не съобразява поведението си с пътен знак Б2; 2) три- и четириколесно МПС се движи без аптечка; 5) водач на МПС използва пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Нарушенията, са определени като такива по чл.6, т.1 ЗДвП, чл.139, ал.2, т.2 ЗДвП и чл.104б, т.2 ЗДвП. За верността на описаните факти са се подписали

актосъставителят и свидетелят М.Н.. В АУАН е записало „нямам възражения“. АУАН е подписан и от соченото за нарушител лице С.С.. Същият е подписал и разписката към АУАН в уверение на това, че е получил препис от АУАН и е уведомен, че в 3-дневен срок може да направи възражения.

Видно е от представените с вх. № *****-****/24.09.****г. писмени възражения, адресирано до началника на РУ-П., че С.П. С. е възразил срещу АУАН серия ГА, с №*****/**09.**** г., излагайки конкретни доводи за това и твърдейки във възражението, че не е извършил нарушенията, които са му вменени. Според докладна записка, изготвена от полицейски инспектор Р.Д., до когото са били резолирани възраженията за проверка, такава била извършена и е счетено, че АУАН е законосъобразен, поради което е предложено на началника на РУ-П. „да бъде издадено НП“.

В съответствие с исканията на жалбоподателя, РС-П. е изискал от община П. да предоставят информация дали на процесното място има поставени камери за видеонаблюдение и ако такива камери има - съответните записи да бъдат предоставени на електронен носител. В отговор със свое писмо рег. индекс 1102-**6/10.11.****г. от община П. са уведомили съда, че на цитираните участъци в гр.П. са поставени камери за видеонаблюдение, но периодът на съхранение на записите от системата за видеонаблюдение е между 22 и 26 календарни дни, поради което е невъзможно да предоставят записи от **09.****г.

Приобщена е по делото справка за нарушител/водач на името на СТ. П. СТР., от която е видно, че първоначално свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМСП/ е издадено на лицето на 07.01.**14г., след което СУМПС му е отнето за срок от 3 месеца- **08.**15г. до **.11.**15г с НП №14-****-000431/24.07.**14г. и втори път му е отнето за срок от 30 месеца, считано от 31.03.**16г. с Присъда № 681/15.01.**16г. на ОС-С. за извършено престъпление по чл.343, ал.1, б. „б“ НК. След възстановяване на отнетото СУМПС на 03.10.**18г. и преди настоящия случай има отразено само едно нарушение на ЗДвП /чл.74, ал.1 ЗДвП/- на **.12.**19г., санкционирано с глоба от ** лв.

В хода на процеса жалбоподателят С.С. е представил Диплома за висше образование от НСА „В.Л.“- С., регистрирана на 25 септември **18г. с образователно-квалификационна степен „бакалавър“, специалност „физическо възпитание“. Представил е още служебна бележка изх. № 050/30.11.****г. от ръководството на ОУ „Св.св.К. и М.“ с.Ч., според която С.С. е назначен в училището на длъжност учител по физическо възпитание и спорт. Представил е и служебна бележка изх. № 06/02.12.**12г. от Езиков Център „АВС“ гр.П. в уверение на това, че за периода **.06-25.06.****г. С. доброволно е участвал при организирането и провеждането на Лятно училище към езиковия център. И с двете служебни бележки е дадено становище за положителни характеристични данни на С.С. като личност.

Представена е към жалбата разпечатка от карта на гр.П. в участъка, където се твърди да е извършено нарушението, която при проверка съвпада с наличната в сайта www.bgMaps.com, от който е изтеглена и от нея се вижда, че улицата, преминаваща през центъра на града е ул. „Ц.О.“, като същата достига до кръстовище, вдясно на което, посока към гр.С., е ул. „С.С.“, а вляво, в посока гр.К., е продължението на ул. „Ц.О.“.

Разпитани са като свидетели четири лица- двама полицейски служители, спътника на жалбоподателя от процесната вечер и още едно лице, доведено от жалбоподателя.

Свидетелите – полицейски служители- Ф. Г. К. и М. ЕВТ. Н., които са съответно актосъставител и свидетел по АУАН, възпроизвеждат своите спомени за процесния случай.

Свидетелят- актосъставител Ф.К. на длъжност „младши автоконтрольор“ към Районно управление- П. заявява, че си спомня процесния случай. Твърди, че били нощна смяна от 19.00 ч. до 07.00ч. сутринта, заедно с колежката му М.Н. и движейки се по ул. „Ц.О.“ в

посока на движение към изхода на гр.П. забелязали, че от ул. „С.“ (улица, която е перпендикулярна на ул. „Ц.О.“ и върви покрай реката) излязъл лек автомобил, който поднасял, като първоначално свидетелят си помислил, че това може да е заради дъжда, но до края на кръстовището на ул. „Ц.О.“ с ул. „С.С.“, където има знак „Stop“ автомобилът поднесъл още 2-3 пъти. Преди да подаде светлинен и звуков сигнал, свидетелят К. твърди, че изчакал да види дали автомобилът ще спре на знака „Stop“, но когато автомобилът стигнал до знака не спрял, а бавно, бавно се задвижил и се включил в движението. Тогава бил подаден светлинен и звуков сигнал, автомобилът бил спрял на 10-** метра след кръстовището. Представили се на водача, направена му била проба за алкохол, която била отрицателна и свидетелят го попитал защо така се е случило, а водачът започнал да се извинява и го помолил да не му пише акт, което според свидетеля нямало как да стане, тъй като с действията си – умишлено поднасяне на автомобила и неспиране на знак „Stop“, водачът могъл да предизвика ПТП. Свидателят К. твърди, че съставил АУАН, запознал водача с нарушенията, същият подписал акта на място и си взел екземпляр, след което се разделили. Според свидетеля К. водачът имал спътник от мъжки пол. Свидателят К. поддържа констатациите по АУАН. Относно поднасянето на автомобила и неспирането на знак „Stop“, за които свидетелят споменава, уточнява че са извършени на ул. „Ц.О.“. Уточнява още, че от кръстовището надясно е ул. „С.С.“, а наляво в посока гр.К., на където завил процесният автомобил, продължава ул. „Ц.О.“. На свидетеля е предявен съставеният от него АУАН, където е отразено, че нарушението е осъществено на ул. „С.С.“, като той заявява, че така го е отразил, защото на кръстовището се съединяват ул. „Ц.О.“ и ул. „С.С.“ и той е сметнал, че водачът е преминал през ул. „С.С.“, след което се е включил в продължението на ул. „Ц.О.“. Свидателят е запитан дали е констатирано и друго нарушение, освен посочените две, при което той заявява, че „мисли“, че имало пропуск в оборудването, но не помни нито какъв е бил този пропуск, нито дали го е отразил в АУАН. Свидателят обяснява, че под написаното в акта, че „водачът използва пътищата за обществено ползване за други цели, различни от тяхното предназначение“ е имал предвид, че водачът умишлено поднася автомобила, т.е. извършва „дрифт“. Поднасянето било със задницата, в диапазон от 40-50 градуса. Счита, че е било умишлено, защото се случило няколко пъти. Казва, че според него целта на това действие на водача е била да покаже на господина до него как върви автомобилът. Свидателят твърди, че от двете страни на движението имало паркирани леки автомобили и е било напълно възможно с действията си водачът да реализира ПТП. Твърди, че АУАН съставил на място и че в самия АУАН не е дописвал нищо, а само е избрал на таблета в съответната графа нарушения член от закона. Заявява, че когато съставят АУАН не допълват обстоятелствата, освен в случаите на констатирано управление под въздействие на алкохол и наркотици, защото там се изисква да се посочат допълнителни неща. При останалите нарушения просто избират нарушената разпоредба и системата възпроизвежда текстово нарушението. Свидателят си спомня, че водачът имал някакви възражения, но той му заявил, че на тази бланка няма реквизит за написване на възражения и ако има такива в 3-дневен срок може да ги напише и входи в РУ-П.. Казва, че на бланката автоматично от таблета излиза изписано „нямам възражения“, а не го е написал той. Казва още, че не е пробвал да изтрие текста „нямам възражения“ и да напише нещо друго, защото системата доста блокира и създава пречки за работата. Свидателят К. твърди, че са извършили проверка и на пътника в автомобила, към когото се е отнесъл съвсем вежливо, но на него не са съставяни документи. Свидателят знае, че на процесното кръстовище има камери, както и по целите улици „Ц.О.“ и „С.С.“ и му било казано /не е категоричен от кого, но вероятно от прекия му ръководител/, че във връзка с възраженията на водача, камерите са прегледани и е установено, че нарушенията са извършени, поради което е издадено НП.

Свидетелката по АУАН- М. ЕВТ. Н. заема длъжността „младши инспектор“ към група „Охранителна полиция“, „Охрана на обществения ред“ към РУ-П.. Тази свидетелка също

заявява, че си спомня за процесния случай. Твърди, че на въпросната дата били нощна смяна, като не си спомня точно часа, но колегата ѝ забелязал, че един автомобил се движи по-бързо, след което го видял, че намалил на знак „Stop“, без обаче да спре напълно и след като автомобилът завил колегата ѝ го спрял. Слезли от служебния автомобил, колегата ѝ казал на водача каква е причината да го спира, а същият обяснил, че бърза в момента и има основателна причина за това, тъй като някое лице не е добре. Колегата ѝ поканил водача до служебния автомобил, извършил му проба за алкохол, същата била отрицателна и след това му съставил АУАН за това, че не спрял на знака „Stop“, но свидетелката не е сигурна за какво друго е съставен актът. Има спомен, че колегата ѝ поискал от водача да покаже оборудването на автомобила, но не знае какво е констатирал, защото през това време тя взела документите и ги отразявала в нарочна книга. Тази свидетелка заявява, че не е видяла автомобила „да поднася“, да се завърта, „да шаря“ по пътя, но забелязала, че момчето кара „по-бързичко“ и на знака „Stop“ само намалил, т.е. не спрял. Казва, че тя лично забелязала автомобила на ул. „Ц.О.“, при детския магазин, като не е сигурна дали те със служебния автомобил са били зад него на ул. „Ц.О.“ или са дошли от улица „С.“ и са завили по ул. „Ц.О.“. От момента, от който тя забелязала автомобила, карали зад него, на не много голямо разстояние /от около 2 коли разстояние/ и на кръстовището според свидетелката Н. автомобилът излязъл от ул. „Ц.О.“, правейки ляв завой на ул. „С.С.“. Категорична е, че го е видяла, че не е спрял на знака „Stop“, а само е намалил. Свидетелката Н. заявява, че двамата с колегата ѝ са съвместно патрул, но катаджията е този, който извършва преценка за нарушенията и съставя АУАН на таблет, като тя не е наясно със самата процедура по съставяне на АУАН на таблет, тъй като когато тя съставя актове, го прави на ръка. Счита, че под формулировката „водачът използва пътищата за обществено ползване за цели, различни от тяхното предназначение“ колегата ѝ е визирал това, че водачът се е движил с по-бърза скорост, като тя самата казва, че би квалифицирала това като „създаване на предпоставки за ПТП“. Свидетелката има спомен, че в автомобила е имало един пътник. Актът твърди, че е съставен на място, лицето го подписало и му бил връчен екземпляр, като няма спомен дали лицето е имало възражения. Твърди, че водачът веднага спрял щом му били подадени светлинен и звуков сигнал и оказал пълно съдействие. Казва, че докато е била там колегата ѝ се държал добре с водача, но не знае дали след като се отделила от тях в служебния автомобил да записва документите, между него и водача са разменяни някакви реплики.

Разпитана е като свидетел приятелка на жалбоподателя- Е.П.С., която твърди, че във въпросната вечер, са били заедно със С.С. в гр.П. и заедно си тръгнали с двете си коли около 22.00 часа или малко след това. Обиколили заедно града, след което продължили по главната улица в посока центъра, като тя завила надолу покрай градската градина и после по околоръстния път, а С. продължил по главната улица направо към центъра. След около 5 минути видяла, че С. е спрял от полиция при мебелния магазин на околоръстния път на гр.П., където се води ул. „Ц.О.“. Видяла, че полицаите, които са го спрели, са познатите ѝ Ф.К. и М.Н.. Свидетелката обаче не спряла при тях, а подминала. Казва, че в колата със С.С. имало още едно момче- другият свидетел по делото Слави К.. Свидетелката Суарес твърди, че познава С.С. от 2-3 години, като и двамата са учили в „НСА“, а в момента С. работи като учител в ОУ „Св.св. К. и М.“ – с.Ч.. Твърди още, че познава С. като добър човек и внимателен шофьор.

Разпитан е като свидетел и С.Д.К. от гр.К., който заявява, че познава С.С., в една компания са и във вечерта, когато му е била извършена проверка от КАТ в гр.П., са били заедно. Спомня си датата **.09.****г., а часът бил към 22.00 ч. Свидетелят твърди, че седял на предната дясна седалка на автомобила, управляван от С.С.. Твърди, че във въпросната вечер пили кафе на денонощния магазин в гр.П., след което обиколили през гарата, слезли до бензиностанция „Л.“ и от там тръгнали да се прибират, като през цялото време се движели по главния булевард на гр.П., минаващ през центъра на града. След като минали покрай полицейското управление, продължили към „Стоп“-а на околоръстното шосе.

Твърди, че се движели напълно нормално и спазвали ограниченията по Закона за движение по пътищата. Скоростта им била около 40-42 км/ч. Отрича С. да е форсирал двигателя или да се е движил с висока скорост. На знака „Stop“ спрели, като С. пуснал на „свободна“ скорост, след което веднага включил „първа“ и тръгнали, тъй като видели, че няма коли и продължили, завивайки наляво в посока изхода на гр.П. към гр.К.. Тогава забелязали полицейския автомобил, който пуснал бурканите и С. спрял плътно вдясно до мебелния магазин, който бил на около 100 метра от знака „Stop“. Според свидетеля К. полицейският патрул спрял зад тях, слезли двама полицаи и поискали на С. документи. След като С. си подал документите, автоконтрольорът се обърнал към него и казал: „Теб до кога да те чакам да си дадеш личната карта?“. Тогава свидетелят също си дал документа за самоличност, а С. го накарали да слезе, за да му правят тест за алкохол, който бил отрицателен. Отворили му багажника и видели, че има всичко, включително аптечка, за която полицаят казал, че „това не е аптечка“, въпреки че аптечката била чисто нова и С. я отворил пред него. Чул още, че полицаят пита С. знае ли какво значи „Б2“, а С. му отговорил, че знае и че е спрял на знака „Stop“. Чул С. да казва: „Човек, къде видя дрифт?!“. След това полицаят казал на С. да се качи в колата и да изчака да му направят проверка, а после го извикал при служебния им автомобил и започнал да му казва за какво ще му напише акт. Тогава С. казал, че иска да си напише възражения, но автоконтрольорът казал, че изобщо няма как да впише възраженията, защото работи на таблет. С. го попитал втори път дали е сигурен в това, което според свидетеля изнервило полицаия, който започнал да говори на висок тон и му казал да не пита едни и същи въпроси, а ако има възражения в 3-дневен срок да отиде в полицията и да си представи писмено възражение. През цялото време свидетелят твърди, че чувал разговора, защото прозорецът на колата бил отворен. След като С. видял, че няма как да си напише възражения, подписал акта и тогава думите на автоконтрольора били: „Вече си в ръцете на началниците!“. След като му връчил акта автоконтрольорът казал още: „Ти какво, С.е? Имаш *** и му показваш колко върви ***-то ли, защото той има Мерцедес?!“. Според свидетеля това не е била нормална проверка. За С. заявява, че е напълно нормален шофьор и в конкретната вечер не е правил нито „дрифт“, нито е форсирал колата, нито я е занасял, а свидетелят лично не се е почувствал застрашен от начина му на шофиране. Заявява, че С. е учител и вози дори деца, а автомобила ползва да ходи на работа в с.Ч., където е учител.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира за установено от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима, като подадена в 7-дневния срок по чл.59, ал.2 ЗАНН (във все още действащата тогава редакция от ДВ бр.44 от 13.05.****г.). НП е връчено на **.10.****г., видно от разписката към него, а жалбата е входирана в РУ-П. на 25.10.****г. Жалбата изхожда от легитимирано лице- соченото за нарушител, против подлежащо на обжалване пред съд НП.

По компетентността:

АУАН е съставен от полицейски служител на длъжност „младши автоконтрольор“, а наказателното постановление е издадено от компетентен орган - Началник на група „Охранителна полиция“ в РУ при ОДМВР на обслужващата територия, надлежно упълномощени, видно от приложената Заповед № 81**з - 515/14.05.**18 г. на Министъра на вътрешните работи. В този смисъл АУАН и НП са издадени от компетентни длъжностни лица.

По законосъобразността на НП:

Съдът, в контекста на правомощията си на съдебен контрол, след като провери изцяло и служебно законосъобразността на акта за установяване на административно нарушение и обжалваното наказателно постановление, без да се ограничава с обсъждане на посочените в

жалбата доводи, намери че в административнонаказателното производство са допуснати съществени процесуални нарушения- както при съставяне на АУАН, така и при издаване на обжалваното наказателно постановление, които нарушения са рефлектирали в правната сфера на жалбоподателя, ограничавайки правото му на защита.

Именно с оглед осигуряване правото на защита на сочените за нарушители лица, ЗАНН е въвел конкретни и ясни изисквания по отношение процедурата по съставяне на АУАН и неговите реквизити, а също и тези на наказателното постановление, издадено на база на констатациите в АУАН. Следва да се отбележи, че наказателното постановление, от което се поражда отговорността за жалбоподателя, е било издадено при частично спазване на изискванията на чл.57 ЗАНН и при грешки в някои от реквизитите, посочени в него, като същото се отнася и за АУАН. Липсва правилно отразяване на мястото на нарушението, въпреки изричното изискване на чл.57, ал.1, т.5 и чл.42, т.3 ЗАНН за посочването им. Това изискване на закона е закрепено, доколкото на соченото за нарушител лице се вменява извършване на определено деяние в определено време и на определено място и своеобразно му се повдига административно обвинение именно за извършеното от него на посочените време и място. За да бъде административнонаказващият орган прецизен относно фактите, които вменява в отговорност на лицето-нарушител, той следва да е събрал всички налични доказателства, които биха могли да му дадат сведение за събитията. В конкретния случай, безспорно се установява, какъвто беше акцентът от страна на процесуалния представител на жалбоподателя, че в нито един момент соченото за нарушител лице- С.С. не е навлизало и не се е движило по ул. „С.С.“ в гр.П., въпреки че така е отразено в АУАН и НП. Това стана ясно както от свидетелските показания, така и от сверка с картата на града, от която е видно, че С. се е движил единствено по ул. „Ц.О.“ и именно там актосъставителят твърди да са извършени нарушенията, макар да опитва да обясни допуснатата грешка в АУАН и да я определя като несъществена. Нещо повече, административнонаказващият орган е извършил проверка по повод на подаденото от С. писмено възражение, дори се твърди, че е гледал записи от камери, като въпреки това не е коригирал мястото на нарушението. Непрецизността на контролния орган и на административнонаказващия такъв е резултирала в допускане на грешка в отразяването на съставомерен елемент, какъвто е „мястото на извършване на нарушението“ и административнопривлеченото лице в крайна сметка е санкционирано за деяния, за които не може да носи отговорност, тъй като мястото, описано за място на деянието, не е действително. Принцип в правото е, че лицата могат да бъдат наказвани единствено за извършени от тях и доказани нарушения, а всяко нарушение се характеризира освен с конкретно действие или бездействие, още и с време и място на извършване. В настоящия случай, както вече бе мотивирано, лицето С.С. е било санкционирано за несъставомерно по място деяние.

За да предизвикат целените с издаването им правни последици, АУАН, съответно НП, като писмено обективизирано волеизявление, следва да съдържат отнапред определен в закона минимален обем информация. АУАН и НП безусловно следва да съдържат всички факти и обстоятелства, които са посочени в чл.42 и чл.57 ЗАНН, сред които са описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено, така че административнопривлеченият, а и съдът, извършващ проверката, да са наясно какво е нарушението, без да се налага да се събират допълнителни доказателства. Това изискване на закона е закрепено, доколкото с описание на фактите, съпътстващи нарушението, се гарантира от една страна пълна информираност на нарушителя за какво точно нарушение бива ангажирана отговорността му, а от друга страна- улеснява компетентните органи в преценката извършено ли е или не нарушението, която преценка е решаваща в случаи като настоящия, когато извършването на нарушението/ята се явява спорно, а възможността фактите да избледнеят в съзнанието на свидетелите не е изключена. В конкретния случай се установи, че описанието на фактите /и за трите нарушения/ се изчерпва с текстовото възпроизвеждане на преценката като нарушена правна норма, което актосъставителят

потвърди в съдебно заседание. Това обаче не може да е достатъчно за всяко едно нарушение, с което и самият контролен орган показва, че е наясно, заявявайки, че има нарушения, за които дописват конкретни факти. Вътрешните указания, които имат контролните органи, са без значение за съда, доколкото същият съблюдава единствено за законосъобразността на съставените АУАН и НП. В конкретния случай за нито едно от трите, вменени на С.С. нарушения, описанието на нарушението не е пълно, още по-малко са посочени „обстоятелства, при които е извършено нарушението“. Под „описание на нарушението и обстоятелства, при които е извършено нарушението“ в настоящия случай, следва да се разбира: за нарушението по т.1 – по какъв точно начин не е съобразил водачът поведението си с цитирания знак (липсва описание на конкретно поведение), къде точно е бил поставен този знак и от къде (позиция и разС.ие) контролните органи са възприели нарушението; за нарушението по т.2 – дали МПС е три- или четириколесно и какво означава, че „се движи без аптечка“, доколкото в случая се събраха доказателства, че аптечка не е липсвала, а е била преценена като „непълно оборудвана“, в който случай следваше да се посочи какво точно липсва в аптечката; за нарушението по т.3 – какво точно действие извършва водачът и за какви различни от обичайните цели използва пътя. За всички тези факти, са били събирани данни за пръв път в съдебно заседание посредством събираните доказателства /като част от тях не са установени и по безспорен начин/, а са от значение за преценката относно нарушенията и следва да са инкорпорирани в АУАН, макар и посочени накратко и най-основно. Описанието на самите нарушения, противно на възприетата от контролните органи практика, не следва да се изчерпва със словесно пресъздаване на нарушените правни норми, а следва описателно да се посочат конкретните действия, покриващи състава на всяко от нарушенията. Посочената критика към съдържанието на АУАН, пренесено по същия начин и в НП, обуславя извод за съществени процесуални нарушения, допуснати в тях, доколкото за пръв път са обследвани в съдебно заседание факти от значение за вида, характера на нарушенията и тяхната обществена опасност. Фактът от къде е дошъл автомобилът на жалбоподателя /което е спорно/ и къде спрямо него се е намирал патрулният автомобил е от значителна важност, тъй като е определящ и за преценката от къде свидетелите са наблюдавали две от нарушенията и доколко са могли да ги установят по безспорен начин.

Описанието на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, доказателствата, които го потвърждават, както и законните разпоредби, които са били нарушени виновно, съставляват мотивите - фактическите и правни основания, послужили като основание за съставянето на АУАН и от които следва постановеният от административнонаказващия орган резултат. В случая този резултат е незаконосъобразно постигнат, тъй като са допуснати процесуални нарушения в административнонаказателната процедура.

Установи се още от събраните доказателства, че невярно е отразено в АУАН, че привлеченото към административнонаказателна отговорност лице не е имало възражения. Обяснението, което актосъставителят е дал и пред самия С.С. и пред съда- че няма как да впише възражения в АУАН, е неприемливо, доколкото бланковият акт съдържа такава графа, като няма никаква логика в нея винаги да стои текста „нямам възражения“, предвид че абсолютно право на нарушителя е да наведе своите възражения, т.е. този текст би следвало да е възможно да бъде заменен със съответните възражения, които служителят на МВР да въведе, а за верността им след това нарушителят да положи подпис. При това положение, липсва в АУАН един от задължителните реквизити, а именно: по чл.42, т.8 ЗАНН- „обясненията или възраженията на нарушителя, ако е направил такива“. Нещо повече- липсващият реквизит е заменен с невярно отразяване за липса на възражения. Така е допуснато още едно съществено процесуално нарушение. Предоставянето на възможност на административнопривлеченото лице да наведе възражения не е самоцелно. Възраженията срещу АУАН, адресирани до административнонаказващия орган, са аналог на исканията,

бележките и възраженията срещу протокола за предявяване на разследване в наказателния процес, адресирани до прокурора. И в двете хипотези, решаващият орган дължи произнасяне, било то с изричен акт, било то в самото наказателно постановление. В действителност в случая жалбоподателят се е възползвал от допълнителната възможност да подаде писмени възражения в 3-дневен срок, което обаче не санира нарушението, изразяващо се в отнемане на неговата законова възможност възраженията му да бъдат вписани в АУАН. Освен това, въпреки че възраженията, които С.С. е подал в писмен вид, са конкретни, от докладната записка, с която извършващият проверката за законосъобразност, информира началника на РУ-П., че АУАН е законосъобразен, както и от писмото, с което С. бива уведомяван, че възраженията му не са основателни, не се излагат конкретни доводи защо тези възражения биват счестени за неоснователни. В процесното НП никъде не се споменава, че възражение е подадено, нито защо доводите в него срещу АУАН биват счестени за неубедителни и НП следва да бъде издадено въпреки тях. Освен това, не става ясно да са събрани някакви допълнителни доказателства, макар актосъставителят пред съда да твърди, че началниците му са гледали записи от камерите, поставени от общината. Това остава единствено твърдение, а възраженията на счетеното за нарушител лице веднъж са били пренебрегнати от контролния орган, като му е било отказано да бъдат вписани в АУАН, а втори път са били пренебрегнати от административнонаказващият орган, който дори не си е направил труда да мотивира отказа си да ги уважи.

Всички гореописани нарушения на процесуалния закон обуславят извод за незаконосъобразност на обжалваното НП от формално естество и влекат като последица отмяната му, без необходимост да се обсъжда спорът по същество. Въпреки това РС-П. счита за нужно да отбележи, че в конкретния случай не се и доказва нарушенията да са били извършени.

Единственото нарушение, което свидетелите полицейски служители са категорични, че е извършено и нямат разминавания, е това, че автомобилът, управляван от С., не е спрял на знак „Stop“. Установи се обаче, че те са възприели автомобила да намалява, което означава, че отзад, където те са се намирали, са видели единствено светенето на стоповете. Отворен остава тогава въпросът как са преценили, че автомобилът не е спрял напълно, а само е намалил, предвид че събитията са се случили в тъмната част на денонощието, а патрулният автомобил не е бил непосредствено зад автомобила на С.. Освен това, свидетелят К., който е бил вътре в автомобила и в достоверността на чиито показания съдът не намира основание да се усъмни, е възприел спирането на автомобила на знак „Stop“ и е категоричен, че автомобилът е спрял изцяло, а не просто е намалил. В този смисъл, съдът счита, че нарушението не е несъмнено доказано.

За второто нарушение, вменено на С.С.- че „се движи без аптечка“, също няма събрани доказателства. Актосъставителят К. заявява, че изобщо не си спомня какъв точно пропуск в оборудването на автомобила е констатирал и дали го е отразил в АУАН. Свидетелката Н. изобщо не е присъствала в частта от проверката, когато колегата ѝ е преглеждал оборудването на проверявания автомобил. Показанията на свидетеля К. пък са в насока на това, че аптечка в автомобила е имало, която дори е била нова и е за пръв път разпечатана пред полицей К., който е прегледал съдържанието и е заявил, че „това не е аптечка“, тъй като вътре липсват определени медицински консумативи. От една страна, съществува Инструкция, издадена на основание чл.139, ал.2, т.2 ЗДвП, а именно: Инструкция №1/**.02.**08г. за съдържанието на аптечките на МПС-та, издадена от Министерството на здравеопазването, като в случая изобщо в АУАН и НП не е цитирано кое от съдържанието липсва, за да може АУАН да има доказателствена стойност. Освен това, в случай че аптечката е била закупена с отбелязване на самата нея, че отговаря на изискванията на инструкцията, като не е била предварително разпечатвана, то у С. е липсвала субективната страна на нарушението. Деянието на С. в този смисъл, дори да се счете за доказано от обективна страна /каквото според съда не е случаят/, ще е несъставомерно от субективна

страна.

Третото нарушение, за което на жалбоподателя С. са наложени две наказания с висок интензитет- глоба в размер на **** лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца, също остава недоказано. Освен, че едва в съдебно заседание стана ясно какво е имал предвид актосъставителят, вменявайки на С. това нарушение, неговите показания, останаха изолирани, тъй като показанията на другите двама свидетели-очевидци не ги потвърждават. Свидетелят К. е единственият, който е възприел автомобила, управляван от С., да поднася и то на няколко пъти. Свидетелката Н., която е имала същата видимост, каквата и К., доколкото също се е намирала в патрулния автомобил, не е видяла подобно нещо, а единствено определя движението на автомобила като „по-бързичко“. Това, което тя е възприела обаче би имало различна правна квалификация, както и самата тя заяви пред съда. Свидетелят К. пък е категоричен, че поднасяне на автомобила, форсиране или друго подобно С.С. не е извършвал, а се е движил нормално. Поради това и третото деяние, вменено на С., не бе доказано.

Съдът, в хода на процеса направи опит да се снабди с видеозаписите от камерите, поставени от община П. в процесния участък, но неуспешно, предвид изминалия по-голям период от периода на съхранение на записите, като в случай, че административнонаказващият орган по-рано се е снабдил с тях следваше да ги представи като доказателство по делото, за да подкрепи с тях своите констатации, което обаче не бе направено, а наличните доказателства не са достатъчни за доказване на нарушенията.

Посочените пороци на АУАН и НП от процесуално естество и недоказаността на нарушенията обуславят единствената законосъобразна последица- отмяната на НП като вид процесуална санкция.

Жалбоподателят претендира разноски за заплатен адвокатски хонорар. Съгласно разпоредбата на чл.63д, ал.1 ЗАНН в съдебните производства страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. В случая, в договора за правна защита и съдействие, представен по делото, е отразено, че заплатеното на адв.П. възнаграждение е в размер на *** лв. В придружителното писмо, с което от РУ-П., са изпратили преписката в съда, е направено възражение за прекомерност на адвокатския хонорар. Съобразно чл.63д, ал.2 ЗАНН ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата /ЗА/. Чл.36 ЗА пък препраща към Наредба №1 от **04г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Изчислен по чл.8 от тази наредба минималният размер на адвокатското възнаграждение в случая е ***.** лв., поради което уговореното и заплатено възнаграждение от *** лв. не се явява прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на делото и извършените от адв.П. действия, поради което следва да бъде присъдена изцяло.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: